

Bruselj, 30. maj 2018
(OR. en)

9555/18

Medinstitucionalna zadeva:
2018/0198 (COD)

FSTR 25
REGIO 33
FC 26
CADREFIN 53
IA 153
CODEC 905

PREDLOG

Pošiljatelj:	za generalnega sekretarja Evropske komisije: direktor Jordi AYET PUIGARNAU
Datum prejema:	30. maj 2018
Prejemnik:	generalni sekretar Sveta Evropske unije Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN
Št. dok. Kom.:	COM(2018) 373 final
Zadeva:	Predlog UREDBE EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA o mehanizmu za reševanje pravnih in upravnih ovir v čezmejnem okviru

V prilogi vam pošiljamo dokument COM(2018) 373 final.

Priloga: COM(2018) 373 final

Strasbourg, 29.5.2018
COM(2018) 373 final

2018/0198 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o mehanizmu za reševanje pravnih in upravnih ovir v čezmejnem okviru

{SEC(2018) 268 final} - {SWD(2018) 282 final} - {SWD(2018) 283 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Eden glavnih ciljev Unije je spodbujati njen vsesplošni skladni razvoj. Zato Unija razvija in izvaja svoje dejavnosti, ki vodijo h krepitvi njene ekonomske, socialne in teritorialne kohezije. Še posebno si prizadeva zmanjšati neskladje med stopnjami razvitosti različnih regij in zaostalost regij z najbolj omejenimi možnostmi (člen 174 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU)), med katerimi „se posebna pozornost namenja [...] čezmejnim [...] regijam“. Unija in njene neposredne sosedne v Evropskem združenju za prosto trgovino (EFTA) imajo trenutno štirideset notranjih kopenskih mej.

Od leta 1990 financiranje Interreg¹ podpira programe čezmejnega sodelovanja v obmejnih regijah EU, tudi ob mejah z državami EFTA. Financiranih je bilo na tisoče projektov in pobud, ki so pomagali izboljšati evropsko povezovanje. Glavni dosežki programov Interreg vključujejo povečano zaupanje, večjo povezljivost, izboljšano okolje, boljše zdravje in gospodarsko rast. Pravni okvir za obdobje 2014–2020 je Evropskemu skladu za regionalni razvoj (ESRR) omogočil, da na podlagi programov Interreg podpira projekte, katerih cilji so „krepitev institucionalne zmogljivosti javnih organov in zainteresiranih strani ter učinkovita javna uprava s spodbujanjem pravnega in upravnega sodelovanja ter sodelovanja med državljani in institucijami“². Interreg že od ustanovitve podpira tudi dokončanje notranjega trga³. V zadnjih desetletjih je proces evropskega povezovanja pomagal regijam ob notranjih mejah, da so se preoblikovale iz pretežno obrobni območij v območja rasti in priložnosti. Vzpostavitev enotnega trga leta 1992 je povečala produktivnost EU in zmanjšala stroške z odpravo carinskih formalnosti, uskladi tvijo ali vzajemnim priznavanjem tehničnih pravil in nižjimi cenami zaradi konkurence; trgovina znotraj EU se je v 10 letih povečala za 15 %; dosežena je bila dodatna rast in ustvarjenih je bilo približno 2,5 milijona novih delovnih mest.

Komisija pa je v več kot dveletnem „pregledu čezmejnega sodelovanja“⁴ zbrala dokaze, da obmejne regije gospodarsko običajno dosegajo slabše rezultate v primerjavi z drugimi regijami v državi članici. Dostop do javnih storitev, kot so bolnišnice ali univerze⁵, je v obmejnih regijah navadno težji. Prehajanje med različnimi upravnimi in pravnimi sistemi je še vedno pogosto zapleteno in drago. Posamezniki, podjetja, javni organi in nevladne organizacije so Komisiji poročali o svojih včasih negativnih izkušnjah s sodelovanjem prek

¹ Interreg, imenovan tudi evropsko teritorialno sodelovanje (ETS), je eden od dveh ciljev kohezijske politike ter zagotavlja okvir za izvajanje skupnih ukrepov in izmenjav politik med nacionalnimi, regionalnimi in lokalnimi akterji iz različnih držav članic. Glavni cilj ETS je spodbujati skladen gospodarski, socialni in teritorialni razvoj Unije v celoti. Interreg temelji na treh področjih sodelovanja: čezmejnem (Interreg A), mednarodnem (Interreg B) in medregionalnem (Interreg C). Doslej je imel pet programskih obdobj: Interreg I (1990–1993), Interreg II (1994–1999), Interreg III (2000–2006), Interreg IV (2007–2013) in Interreg V (2014–2020).

² Točka (a)(iv) člena 7(1) Uredbe (EU) št. 1299/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o posebnih določbah za podporo cilju „evropsko teritorialno sodelovanje“ iz Evropskega sklada za regionalni razvoj (UL L 347, 20.12.2013, str. 259).

³ Točki 3 in 13 Sporočila C(90) 1562/3 državam članicam o določitvi smernic za operativne programe, ki naj jih države članice ustanovijo v okviru pobude Skupnosti za obmejna območja (Interreg) (UL C 215, 30.8.1990, str. 4).

⁴ Glej: http://ec.europa.eu/regional_policy/en/policy/cooperation/european-territorial/cross-border/review/.

⁵ „Territories with specific geographical features“ (Ozemlja s posebnimi geografskimi značilnostmi), Evropska komisija, GD REGIO (2009), delovni dokument št. 02/2009: http://ec.europa.eu/regional_policy/en/information/publications/working-papers/2009/territories-with-specific-geographical-features.

notranjih meja. Zato je Komisija sprejela sporočilo Spodbujanje rasti in kohezije v obmejnih regijah EU⁶ (v nadaljnjem besedilu: sporočilo o obmejnih regijah). V njem je poudarila, kako lahko EU in njene države članice zmanjšajo zapletenost, dolžino in stroške čezmejnega sodelovanja ter spodbujajo združevanje storitev ob notranjih mejah. Obravnavala je tudi področja, ki jih je treba izboljšati, da bi lahko državljani in podjetja v obmejnih regijah v celoti izkoristili priložnosti, ki se ponujajo na obeh straneh meje. V sporočilu je predstavljen akcijski načrt z 10 točkami; ena posebej obravnava pravne in upravne mejne ovire⁷.

Zato je smiselno šteti, da je pravne ovire (zlasti na področju zdravstvenih storitev, delovne zakonodaje, davkov, poslovnega razvoja) ter ovire zaradi razlik med upravnimi kulturami in med nacionalnimi pravnimi okviri težko obravnavati samo s programi (potrebni so sklepi, ki presegajo strukturo upravljanja programov in projektov). Na medvladni, regionalni in lokalni ravni že obstajajo številni učinkoviti mehanizmi za čezmejno sodelovanje⁸.

Posebni ukrep, naveden v deveti točki sporočila o obmejnih regijah, se nanaša na pobudo, začeto med luksemburškim predsedstvom leta 2015: številne države članice razmišljajo o prednostih novega instrumenta, ki bi poenostavil čezmejne projekte tako, da bi na prostovoljni osnovi in s privolitvijo pristojnih organov omogočil, da se pravila ene države članice uporabljajo tudi v sosednji državi članici. To bi veljalo za posamezen časovno omejen projekt ali ukrep, ki se izvaja v obmejni regiji in so ga začeli lokalni in/ali regionalni javni organi⁹. Komisija pozorno spremlja to delo in se strinja z zamislijo, zato predlaga prostovoljni mehanizem za reševanje pravnih ovir v obmejnih regijah.

Podrobnosti o tem predlogu so v razdelku 5 spodaj.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi**

Interreg kot glavni instrument za financiranje v okviru kohezijske politike podpira programe čezmejnega sodelovanja v obmejnih regijah EU, tudi ob mejah z državami EFTA. Kot pa je navedeno v sporočilu o obmejnih regijah, te regije gospodarsko običajno dosegajo slabše rezultate v primerjavi z drugimi regijami v državi članici. V obmejnih regijah so torej potrebni ukrepi, ki presegajo evropsko financiranje in dopolnjujejo evropsko financiranje, saj teh trajnih težav ni mogoče rešiti samo s finančnimi sredstvi in naložbami, kot je Interreg.

Zato je potreben mehanizem za reševanje pravnih ovir v obmejnih regijah, ki bo dopolnil finančno pomoč v okviru programa Interreg in institucionalno podporo, kakršno zagotavljajo evropska združenja za teritorialno sodelovanje¹⁰, saj ta nimajo zakonskih pooblastil za premagovanje pravnih ovir¹¹.

⁶ Sporočilo Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu – Spodbujanje rasti in kohezije v obmejnih regijah EU, COM(2017) 534 final, 20.9.2017.

⁷ Mejna ovira v okviru tega sporočila ni samo omejitev prostega gibanja, kot ga določa Sodišče Evropske unije, temveč je tudi zakon, predpis ali upravna praksa, ki zavira uresničitev celotnega potenciala obmejne regije pri čezmejnem sodelovanju.

⁸ Za podrobnosti glej SWD(2017) 307 final, točka 3.1, str. 24, 25, 32, 36 in 48.

⁹ Dokumentacija za neformalno ministrsko srečanje o teritorialni koheziji v času luksemburškega predsedstva, glej: http://www.aménagement-territoire.public.lu/fr/eu-presidency/Informal-Ministerial-Meetings-on-Territorial-Cohesion-and-Urban-Policy-26-27-November-2015-Luxembourg-City_.html#; glej tudi SWD(2017) 307 final, točka 3.9, str. 49–50.

¹⁰ Uredba (ES) št. 1082/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o ustanovitvi evropskega združenja za teritorialno sodelovanje (EZTS) (UL L 210, 31.7.2006, str. 19).

¹¹ Glej prvi pododstavek člena 7(4) Uredbe (ES) št. 1082/2006.

- **Skladnost z drugimi politikami Unije**

Kot je navedeno zgoraj, se kohezijska politika in enotni trg vzajemno podpirata. Mehanizem, vzpostavljen na podlagi te uredbe, bo prispeval k ciljem sporočila o obmejnih regijah in spodbudil potencial obmejnih regij, ki je deloma neizkoriščen zaradi različnih pravnih sistemov. Po ocenah iz nedavne študije o gospodarskem vplivu mejnih ovir na BDP in stopnje zaposlenosti v regijah ob notranjih kopenskih mejah, ki jo je naročila Komisija¹², bi se v obmejnih regijah BDP povišal za 2 %, tudi če bi odstranili le 20 % obstoječih ovir. Mehanizem za reševanje pravnih ovir v obmejnih regijah je zato tudi potrebna dopolnitev delovanja notranjega trga, ki je ključni cilj Unije (člen 3 PEU in člen 3(1)(b) PDEU)¹³.

V tem predlogu se določbe o pravnem varstvu oseb, ki prebivajo v čezmejni regiji in menijo, da jim je bila storjena krivica z dejanji ali opustitvami organov, ki so uporabili mehanizem, nanašajo pretežno na upravno/javno pravo in ne posegajo v obstoječo zakonodajo EU o reševanju kolizij¹⁴, ker zakonodaja EU zadeva le civilno pravo. Ta uredba ne posega v tako zakonodajo (taka zakonodaja EU se lahko uporablja za pogodbene in nepogodbene spore).

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

- **Pravna podlaga**

Tretji odstavek člena 175 PDEU omogoča odločanje o posebnih dejavnostih zunaj skladov iz prvega odstavka navedenega člena, zato da se doseže cilj socialne in ekonomske kohezije, predviden s PDEU. Skladen razvoj celotnega ozemlja Skupnosti ter večja gospodarska, socialna in ozemeljska kohezija zahtevata intenzivnejše teritorialno sodelovanje. Zato je primerno sprejeti ukrepe za izboljšanje izvedbenih pogojev za ukrepe teritorialnega sodelovanja.

- **Subsidiarnost**

Pogoji za teritorialno sodelovanje se oblikujejo v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5(3) Pogodbe o Evropski uniji (v nadaljnjem besedilu: PEU). Države članice so sprejele individualne, dvostranske in celo večstranske pobude za reševanje pravnih mejnih ovir. Toda navedeni mehanizmi ne obstajajo v vseh državah članicah ali za vse meje posamezne države članice. Financiranje (predvsem Interreg) in pravni instrumenti (predvsem EZTS) na ravni EU doslej niso zadostovali za reševanje pravnih mejnih ovir po vsej EU. Zato države članice ne morejo zadovoljivo doseči ciljev predlaganih ukrepov ne na centralni ne na regionalni in

¹² Politecnico di Milano (2017) „Količinska opredelitev učinkov pravnih in upravnih ovir v zvezi z mejami v kopenskih obmejnih regijah“; glej COM(2017) 534 final, str. 6; za več podrobnosti glej spremni SWD(2017) 307 final, točka 2.2, str. 20–22.

¹³ Glej tudi deveto uvodno izjavo preambule PEU (**poudarek** je dodan): „ODLOČENI, da spodbujajo gospodarski in socialni razvoj svojih narodov ob upoštevanju načela trajnostnega razvoja in v okviru **izoblikovanja notranjega trga, večje kohezije** in varstva okolja ter da izvajajo politike, ki bodo zagotavljale, da bo napredek pri gospodarskem povezovanju spremljal tudi ustrezen napredek na drugih področjih“.

¹⁴ Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 351, 20.12.2012, str. 1) (**prenovljena uredba Bruselj I**), Uredba Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 (UL L 338, 23.12.2003, str. 1) (**Bruselj II**), Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (**Rim I**) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6) in Uredba (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti (**Rim II**) (UL L 199, 31.7.2007, str. 40).

lokalni ravni, temveč bi se zaradi obsega in učinkov predlaganih ukrepov lažje dosegli na ravni Unije. Zato je potrebno nadaljnje ukrepanje zakonodajalca Unije.

Sorazmernost

Kakor določa člen 5(4) PEU, v skladu z načelom sorazmernosti ukrepi EU vsebinsko in formalno ne smejo presegati tistega, kar je potrebno za doseganje ciljev Pogodb. Uporaba posebnega mehanizma, vzpostavljenega na podlagi te uredbe, je prostovoljna. Država članica se lahko odloči, da bo na neki meji z eno ali več sosednjimi državami članicami pravne ovire v čezmejni regiji še naprej reševala z učinkovitimi mehanizmi, ki jih je vzpostavila na nacionalni ravni ali ki jih je formalno ali neformalno vzpostavila skupaj z eno ali več sosednjimi državami članicami. V takem primeru ji ni treba uporabljati mehanizma iz te uredbe. Država članica se prav tako lahko odloči, da se bo na neki meji z eno ali več sosednjimi državami članicami pridružila obstoječemu učinkovitemu mehanizmu, ki je bil formalno ali neformalno vzpostavljen v eni ali več sosednjih državah članicah. Če ji navedeni mehanizem omogoča, da se mu pridruži, ji v takem primeru prav tako ni treba uporabljati mehanizma iz te uredbe. Ta uredba torej ne presega tistega, kar je potrebno, da se dosežejo njeni cilji za tiste čezmejne regije, za katere države članice nimajo vzpostavljenega učinkovitega mehanizma za reševanje obstoječih pravnih ovir.

• Izbira instrumenta

Kakor je navedeno v razdelku 1 zgoraj, so države članice sprejele individualne, dvostranske in celo večstranske pobude za reševanje pravnih mejnih ovir.

Uredba določa obveznosti držav članic, da na vsaki meji s sosednjo državo članico vzpostavijo mehanizem za reševanje pravnih ovir v skupni čezmejni regiji, hkrati pa jim dopušča izvajanje drugih učinkovitih mehanizmov.

Priporočilo ne bi bilo najučinkovitejši instrument, ker priporočila niso zavezujoča (glej peti odstavek člena 288 PDEU).

Direktiva prav tako ne bi bila najučinkovitejši instrument, ker je za vsako državo članico, na katero je naslovljena, zavezujoča glede cilja, ki ga je treba doseči, vendar izbiro oblike in metod prepušča nacionalnim organom (glej tretji odstavek člena 288 PDEU). Kot je navedeno v razdelku 3.2 sporočila o obmejnih regijah, sta po prenosu direktive EU v dveh sosednjih državah v zadeve na notranjih mejah lahko vpletena različna sistema. To lahko povzroči zapletenost – in včasih celo pravno negotovost – ter poveča stroške¹⁵. Ta predlog se nanaša prav na mehanizem, ki bo metodo vzpostavil na ravni EU, ker je drugačno metodo vzpostavilo le nekaj držav članic. Direktiva bi torej v obmejnih regijah lahko povzročila dodatna razhajanja.

3. RETROSPEKTIVNE OCENE, REZULTATI POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCENE UČINKA, TEMELJNE PRAVICE

• Retrospektivne ocene/preverjanja ustreznosti obstoječe zakonodaje

N. r.: nova zakonodaja

¹⁵ Na primer, Direktiva 2014/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o javnem naročanju vsebuje 19 primerov, v katerih veljajo minimalni standardi, denimo pri določanju posebnih rokov. To ustvarja 19 morebitnih priložnosti, v katerih je čezmejno javno naročanje še posebej zahtevno, saj v nekaterih državah članicah veljajo daljši roki kakor v drugih.

- **Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi**

Zamisel o čezmejni politiki prvotno izvira iz dela, opravljenega med luksemburškim predsedstvom Sveta leta 2015, kar je vodilo do ustanovitve neformalne delovne skupine držav članic, ki se odtlej redno sestaja. Neformalna delovna skupina je raziskala možnosti za olajšanje reševanja dolgotrajnih mejnih ovir, zlasti pri izvajanju čezmejnih projektov. Pojem uporabe pravil (zakonov, predpisov, standardov) ene države članice čez mejo v sosednji državi članici je oblikovala navedena skupina. Na sestankih skupine navadno sodeluje od 10 do 15 držav članic. Dejavnost so bila tudi združenja držav članic, zlasti zveza Beneluks in Nordijski ministrski svet.

Druge zainteresirane strani, predvsem obmejne regije in ustanove, že kar nekaj časa prosijo za tak instrument. To je bilo posebej opazno pri pregledu čezmejnega sodelovanja, ki ga je med letoma 2015 in 2017 opravil GD REGIO. Med navedenim pregledom je potekalo javno posvetovanje v vseh uradnih jezikih EU in prejelo več kot 620 odgovorov. Ob vprašanju, povezanem z morebitno rešitvijo za obmejne težave, je več vprašanih izrecno prosilo, naj si Komisija prizadeva spodbujati več prožnosti pri izvajanju nacionalne/regionalne zakonodaje v obmejnih regijah. Zamisel, da se obmejne regije „osvobodijo“ nacionalne zakonodaje ali da se ta prilagodi obmejnim razmeram, je bila večkrat predlagana.

Nazadnje, Odbor regij in Evropski parlament v osnutkih mnenj, s katerima sta se odzvala na sporočilo Spodbujanje rasti in kohezije v obmejnih regijah EU, posebej pozdravljata predlog o oblikovanju takega instrumenta. Obe mnenji bosta sprejeti poleti 2018.

- **Ocena učinka**

Učinek in evropska dodana vrednost programov Interreg sta dobro poznana. Toda v številnih primerih čezmejne ovire (zlasti na področjih zdravstvenih storitev, delovne zakonodaje, krajevnega javnega prevoza in poslovnega razvoja) izvirajo iz razlik v upravnih praksah in nacionalnih pravnih okvirih. Te je težko obravnavati samo s programi, temveč zahtevajo sklepe, ki presegajo programske strukture.

Zato je leta 2015 luksemburško predsedstvo in več držav članic raziskalo uporabo pravil ene države članice v sosednji državi članici. Komisija predlaga, da se take rešitve olajšajo s standardnim pravnim instrumentom.

Na voljo sta dve možnosti: evropska čezmejna zaveza (v nadaljnjem besedilu: zaveza) (ki sama omogoča odstopanje od običajnih pravil) ali evropska čezmejna izjava (v nadaljnjem besedilu: izjava) (podpisniki se zavežejo, da bodo formalno z zakonodajnim postopkom spremenili običajna pravila). Mehanizem bo:

- prostovoljen: države članice se lahko odločijo za navedeni mehanizem ali uporabljajo druge učinkovite mehanizme za reševanje pravnih mejnih ovir;
- osredotočen na kopenske meje znotraj EU, hkrati pa bo državam članicam omogočal, da ga uporabljajo tudi za morske in zunanje meje;
- zajemal skupne projekte za kateri koli del infrastrukture, ki vpliva na čezmejno regijo, ali katero koli storitev v splošnem gospodarskem interesu, ki se izvaja v čezmejni regiji.

Če bi odpravili 20 % obstoječih pravnih in upravnih ovir, ki se pojavljajo ob notranjih mejah, bi se BDP obmejnih regij povečal za 2 %. Zaveza k temu prispeva tako, da ponuja brezplačen pravni okvir za zmanjšanje stroškov in skrajšanje trajanja nekaterih čezmejnih projektov.

Okvir bi pomagal rešiti nekatere drage zapletene dejavnike pri izvajanju čezmejnih projektov. Ni pa univerzalen, temveč državam članicam ponuja možnost, da oblikujejo rešitve, ki najbolj ustrezajo regionalnim okoliščinam.

- **Poenostavitev**

N. r.: nova zakonodaja

- **Temeljne pravice**

Unija v skladu s členom 6 Pogodbe o Evropski uniji priznava pravice, svoboščine in načela iz Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki ima enako pravno veljavnost kakor Pogodbi. Poleg tega so kot splošna načela del prava EU tudi temeljne pravice, kakor jih zagotavlja Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in kakor izhajajo iz ustavnega izročila, skupnega državam članicam.

Ta predlog se nanaša na pravni mehanizem za reševanje pravnih mejnih ovir, zato je predvsem naslovljen na organe držav članic. Dogovorjene rešitve bi morale koristiti ljudem. Reševanje pravnih mejnih ovir v skladu s tem predlogom bi moralo pomagati ljudem, ki živijo v obmejnih regijah, da bi lahko bolje uživali temeljne pravice. To se nanaša zlasti na pravico do varstva osebnih podatkov (člen 8), pravico do izobraževanja, vključno z dostopom do poklicnega in nadaljnjega usposabljanja (člen 14), svobodo izbire poklica in pravico do dela (člen 15), še posebej svobodo iskanja zaposlitve, dela, ustanavljanja in opravljanja storitev v kateri koli državi članici, svobodo gospodarske pobude (člen 16), dostop do socialne varnosti in socialne pomoči (člen 34), dostop do zdravstvenega varstva (člen 35) in dostop do storitev splošnega gospodarskega pomena (člen 36).

Predlog torej obravnava tudi vprašanje učinkovitega pravnega varstva ljudi v obmejnih regijah.

4. PRORAČUNSKÉ POSLEDICE

Ta predlog po pričakovanjih ne bo neposredno vplival na proračun, ker vzpostavlja mehanizem, in ne finančnega instrumenta.

Na proračun neposredno ne vpliva niti sodelovanje kontaktne točke za meje, vzpostavljene v okviru Komisije, saj je že ustanovljena in ima svoje osebje.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Kakor vse uredbe EU bo tudi predlagana uredba v celoti zavezujoča in se bo neposredno uporabljala v vseh državah članicah. Člen 291(1) PDEU od držav članic zahteva, da sprejmejo vse ukrepe notranjega prava, ki so potrebni za izvajanje pravno zavezujočih aktov Unije. Kot je navedeno v razdelku 3.2 sporočila o obmejnih regijah, imajo države članice, tudi kadar obstaja evropska zakonodaja, nekaj svobode in diskrecije glede načina uporabe te zakonodaje v svojem nacionalnem sistemu in glede podrobnih pravil za izvajanje uredb EU. Tako utegneta biti v zadeve na notranjih mejah vpletena različna sistema, kar lahko povzroči zapletenost – in včasih celo pravno negotovost – ter poveča stroške. Zato so potrebni enotni pogoji za izvajanje pravno zavezujočih aktov Unije. V skladu s členom 291(2) PDEU je mogoče s predlagano uredbo na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Tako kot pri načinu

nadzora izvajanja drugih pravnih instrumentov na ravni EU¹⁶ se ta predlog omejuje na obveznost držav članic, da Komisiji sporočijo nacionalna izvedbena pravila in ji tako omogočijo, da oceni, ali navedena nacionalna pravila to uredbo izvajajo učinkovito.

Da bi Komisija ocenila, ali se je mehanizem, vzpostavljen s predlagano uredbo, izkazal kot dodatno učinkovito orodje za reševanje pravnih ovir v obmejnih regijah, bi morala v skladu z agendo za boljše pravno urejanje¹⁷ oceniti obstoječo zakonodajo. Zato se tako kot za EZTS predlaga, da Komisija v roku 5 let od začetka uporabe predlagane uredbe Evropskemu parlamentu, Svetu in Odboru regij posreduje poročilo o uporabi predlagane uredbe, v katerem na podlagi kazalnikov oceni njeno učinkovitost, uspešnost, pomen, evropsko dodano vrednost in možnosti poenostavitve.

- **Podrobna razlaga posameznih določb predloga**

Poglavje 1 – Splošne določbe (členi 1 do 7)

Poglavje 1 se nanaša na predmet urejanja in področje uporabe uredbe, opredelitve pojmov in pojasnila, odločitev držav članic, ali bodo uporabljale mehanizem, vzpostavljen na podlagi tega predloga, nacionalne in regionalne čezmejne koordinacijske točke v državah članicah in koordinacijsko točko na ravni EU.

Predmet urejanja (**člen 1**) je mehanizem, s katerim se za skupno čezmejno regijo v neki državi članici uporabljajo pravne določbe sosednje države članice, če bi uporaba lastnih zakonov ustvarjala pravno oviro za izvajanje skupnega projekta (ki je lahko del infrastrukture ali storitev v splošnem gospodarskem interesu).

Bistvo mehanizma je sklenitev evropske čezmejne zaveze (v nadaljnjem besedilu: zaveza), ki je samodejno izvršljiva, ali evropske čezmejne izjave (v nadaljnjem besedilu: izjava), ki zahteva nadaljnji zakonodajni postopek v državi članici.

Področje uporabe predlagane uredbe (**člen 2**) zajema obmejne regije s skupno kopensko mejo. Na podlagi dokazov, zbranih med pregledom čezmejnega sodelovanja, in kot je navedeno v sporočilu o obmejnih regijah, se s pravnimi ovirami srečujejo predvsem ljudje ob kopenskih mejah, ker dnevno ali tedensko prečkajo mejo zaradi dela, učenja, nakupovanja ali uporabe zmožljivosti in storitev v splošnem gospodarskem interesu ali zaradi več teh dejavnikov.

V **členu 3** so opredelitve, potrebne za izvajanje predlagane uredbe, ter nekatera pojasnila, zlasti glede držav članic, ki pokrivajo več ozemeljskih enot z zakonodajnimi pooblastili, da se zagotovi, da lahko vse zadevne ravni posamezne države članice po potrebi spremenijo pravne ovire v svoji pristojnosti.

Zaradi spoštovanja načela subsidiarnosti lahko države članice izberejo mehanizem, vzpostavljen na podlagi predlagane uredbe, ali še naprej uporabljajo druge učinkovite mehanizme za reševanje pravnih ovir ali se za nekatere meje pridružijo drugim učinkovitim mehanizmom (**člen 4**). Večina držav članic bo verjetno morala najprej sprejeti zakonodajo, da pristojnim organom omogoči sklenitev zaveze, ki bo državi članici omogočala „čezmejni prevzem“ pravnih določb iz sosednje države in s tem odstopanje od nacionalnih predpisov, ki se „običajno“ uporabljajo. Nekatere države članice lahko svojim pristojnim organom le

¹⁶ Glej tretji odstavek člena 16 Uredbe (EU) št. 1082/2006: „Država članica Komisiji predloži vse določbe, sprejete na podlagi tega člena, kot tudi vse njihove spremembe.“

¹⁷ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Svetu – Boljše pravno urejanje: Doseganje boljših rezultatov za močnejšo Unijo, COM(2016) 615 final, 14.9.2016.

omogočijo, da podpišejo izjavo, in jih tako obvežejo, da s formalnim zakonodajnim aktom določijo odstopanje od nacionalnih predpisov, ki se „običajno“ uporabljajo. Pri samodejno izvršljivi zavezi nacionalni predpisi, ki se „običajno“ uporabljajo, ostanejo veljavni, vendar zaveza ustvari odstopanje. Pri izjavi se nacionalni predpisi, ki se „običajno“ uporabljajo, formalno spremenijo tako, da omogočijo izrecno odstopanje.

Države članice, ki se odločijo za mehanizem, vzpostavljen na podlagi predlagane uredbe, morajo določiti nacionalne, v primeru zveznih držav pa regionalne čezmejne koordinacijske točke (**člen 5**). V **členu 6** so našteje naloge koordinacijske točke na ravni EU, kot je napovedana v sporočilu o obmejnih regijah in že vzpostavljena v okviru Generalnega direktorata Komisije za regionalno in mestno politiko. Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te uredbe **člen 7** podeljuje Komisiji izvedbena pooblastila v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta¹⁸ za oblikovanje podatkovne zbirke ter pravil o njenem vzdrževanju, varstvu podatkov in modelu, ki se uporabi, ko čezmejne koordinacijske točke predložijo informacije o izvajanju in uporabi mehanizma. Podatkovna zbirka mora biti skladna z določbami o varstvu podatkov iz Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta¹⁹.

Poglavje 2 – Postopek za sklenitev zaveze ali izjave (členi 8 do 17)

Postopek za sklenitev zaveze ali izjave je sestavljen iz priprave in vložitve pobude (**člena 8 in 9**), kar stori „pobudnik“, predhodne analize, ki jo opravi država članica, od katere se zahteva, da „čez mejo prevzame“ pravne določbe sosednje države (**člena 10 in 11**), priprave osnutka zaveze ali izjave za sklenitev (**členi 12 do 15**) in nazadnje sklenitve zaveze ali izjave, ko jo podpišejo pristojni organi obeh držav članic (**člena 16 in 17**).

Člen 8 določa, kdo je lahko „pobudnik“: (a) javni ali zasebni organ, odgovoren za začetek ali začetek in izvajanje skupnega projekta (npr. podjetje, ki organizira javni prevoz v Strasbourgu, načrtuje podaljšanje tramvajske proge čez mejo v nemško mesto Kehl); ali (b) eden ali več lokalnih ali regionalnih organov, ki so v neki čezmejni regiji ali tam izvajajo javna pooblastila (npr. mesto Strasbourg ali medobčinska struktura Strasbourg Eurométropole ali mesto Kehl); ali (c) organ (lahko je pravna oseba), ustanovljen za čezmejno sodelovanje, ki je v čezmejni regiji ali jo vsaj delno pokriva, vključno z evropskimi združenji za teritorialno sodelovanje iz Uredbe (ES) št. 1082/2006 Evropskega parlamenta in Sveta, evroregijami in podobnimi organi (npr. EZTS Eurodistrict Strasbourg-Ortenau); ali (d) organizacija, ustanovljena v imenu čezmejnih regij za spodbujanje interesov čezmejnih ozemelj ter olajšanje mreženja udeležencev in izmenjave izkušenj, kot je Združenje evropskih obmejnih regij, *Mission Opérationnelle Transfrontalière* ali Srednjeevropska služba za čezmejne pobude; ali (e) več subjektov iz točk (a) do (d) skupaj.

Pobudnik pripravi pobudo, ki zajema vse elemente, našteje v **členu 9**. Ozemlje in trajanje uporabe odstopanja od nacionalne zakonodaje, ki se „običajno“ uporablja, bi moralo biti čim bolj omejeno.

¹⁸ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

¹⁹ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

Ključni subjekti v državah članicah, ki morajo skleniti zavezo ali izjavo, so zadevne nacionalne ali regionalne čezmejne koordinacijske točke, ki se povezujejo z vsemi pristojnimi organi v svoji državi članici in z ustreznimi točkami v sosednji državi članici (**člena 10 in 11**). Čezmejna koordinacijska točka se mora odzvati v določenem roku in odločiti, ali se bo začel postopek za sklenitev zaveze ali izjave, ali je pravna ovira „resnična“ in ali je bila za eno ali več pravnih ovir že najdena rešitev, ki bi se lahko uporabila. Od pobudnika se lahko zahteva, da pobudo spremeni ali dopolni (**člen 12**).

Ko se ugotovi, da je pobuda popolna, mora čezmejna koordinacijska točka pripraviti osnutek zaveze ali izjave in se v določenem roku dogovoriti o besedilu z drugo državo članico (**členi 13 do 15**) ter jo nazadnje skleniti (**člena 16 in 17**). V podpisani zavezi ali izjavi morajo biti navedeni elementi iz člena 14(1). Podpisano zavezo ali izjavo je treba poslati pobudniku ter čezmejni koordinacijski točki sosednje države članice, pristojnemu organu njegove države članice, koordinacijski točki EU in organu ali telesu, ki ga imenuje država članica prevzemnica za uradno objavo (**člen 17(2)(e)**).

Poglavje 3 – Izvajanje in spremljanje zavez in izjav (členi 18 do 20)

Zaveza se, kot je primerno, izvede s spremembo obstoječih upravnih aktov na podlagi prava, ki se „običajno“ uporablja, ali s sprejetjem novih upravnih aktov na podlagi zakonov, „prevzetih čez mejo“ (**člen 18**). Če je za različne vidike zapletene pravne ovire pristojnih več organov, je treba zavezi priložiti časovni raspored za vsakega. Ob upoštevanju načela subsidiarnosti mora sprejetje in prenos navedenih spremenjenih ali novih upravnih aktov urejati nacionalna zakonodaja o upravnih postopkih (**člen 18(5)**).

Izjavo je treba izvesti z enim ali več vloženimi predlogi pristojnemu zakonodajnemu organu za spremembo nacionalnega zakona, da bo zajemal potrebna odstopanja (**člen 19**).

V obeh primerih, ko so izvedeni vsi načrtovani koraki, mora čezmejna koordinacijska točka obvestiti čezmejno koordinacijsko točko v drugi državi članici in koordinacijsko točko EU (**člen 18(4) in (5) ter člen 19(6) in (7)**).

Države članice se lahko odločijo, da sme čezmejna koordinacijska točka opomniti pristojni organ na upoštevanje rokov in časovnih razporedov iz členov 14(3) in 18(1) ter obvestiti organ, ki nadzira pristojni organ prevzemnik, ali pristojnega člana vlade o neupoštevanju rokov ali časovnih razporedov, kot so bili določeni v zavezi ali izjavi (**člen 6(2)(e)**).

Države članice bi se morale odločiti, kateri organi spremljajo upoštevanje posamezne zaveze in spremenjenih določb, sprejetih na podlagi izjave (**člen 20**). Na podlagi upravnih aktov bi bilo treba spremljati spoštovanje obveznosti in pravic naslovnikov. Države članice bi morale imeti možnost izbrati, ali bodo spremljanje zaupale organom države članice, katere pravne določbe so bile prevzete, ker so ti s temi predpisi bolj seznanjeni, ali pa ga bodo poverile organom države članice, kjer se te določbe uporabljajo, ker so ti bolj seznanjeni s celotnim pravnim sistemom države članice prevzemnice in z zakonom, ki ureja naslovnike.

Poglavje 4 – Pravno varstvo v okviru zaveze in izjave (člena 21 in 22)

Na podlagi izkušenj pri pogajanjih o uredbi o EZTS in ob upoštevanju posebnih pomislekov, ki so jih izrazile nekatere države članice, je primerno obravnavati vprašanje pravnega varstva oseb, ki prebivajo v čezmejni regiji in menijo, da jim je bila storjena krivica z dejanji ali opustitvami organov, ki so na podlagi zaveze ali izjave uporabili pravno določbo druge države članice (**člen 21(1)**).

Pri zavezah in izjavah se zakon sosednje države članice uporablja v državi članici prevzemnici kot del njene zakonodaje, zato bi morala biti za pravno varstvo pristojna sodišča države članice prevzemnice, tudi če osebe zakonito prebivajo v državi članici prenosnici. Enako bi morale veljati za pravna sredstva zoper državo članico, katere upravni akt se izpodbija (**člen 21(2)**). Na primer, upravni akt, ki omogoča obratovanje tramvaja na nemškem ozemlju v skladu s francosko zakonodajo, bi se moral izpodbijati le na nemških sodiščih.

Za pravna sredstva zoper spremljanje uporabe zaveze ali izjave bi se moral uporabljati drugačen pristop. Če organ iz sosednje države članice (npr. Francije) privoli, da bo v Nemčiji spremljal uporabo spremenjenega zakona (ki so mu bile dodane francoske določbe in odstopa od nemških določb, ki se „običajno“ uporabljajo) in lahko v lastnem imenu ukrepa glede oseb s prebivališčem na čezmejnem območju, so pristojna sodišča države članice, v kateri navedene osebe zakonito prebivajo (**člen 22(1)**). Torej če francoski organ lahko v lastnem imenu sprejme upravni akt, naslovljen na upravljavca tramvaja z zakonitim sedežem v Franciji (pri čemer navede, da upravljavec tramvaja na nemškem ozemlju ne upošteva francoske zakonodaje o tehničnih zahtevah za električne signale), so pristojna francoska sodišča. Če pa pristojni organ prenosnik ne more ukrepati v lastnem imenu, ampak samo v imenu pristojnega organa prevzemnika, so pristojna sodišča države članice prevzemnice ne glede na to, kje oseba zakonito prebiva (**člen 22(2)**). Torej če upoštevanje francoske zakonodaje spremlja francoski organ, vendar upravni akt sprejme nemški organ, so pristojna nemška sodišča.

Poglavje 5 – Izvedbene in končne določbe (členi 23 do 26)

Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te uredbe, zlasti za izmenjavo informacij med čezmejnimi točkami in Komisijo prek podatkovne zbirke, ki jo vzpostavi in vodi Komisija, morajo biti izvedbena pooblastila podeljena v skladu z zakonodajo o postopku v odboru. Iz praktičnih razlogov in zaradi lažjega usklajevanja je to Odbor za usklajevanje evropskih strukturnih in investicijskih skladov (**člen 23**).

Končne določbe²⁰ vzpostavljajo obveznost držav članic, da sprejmejo nacionalne določbe, potrebne za zagotovitev učinkovitega izvajanja predlagane uredbe (**člen 24(1)**), ter v enem letu od začetka veljavnosti predlagane uredbe obvestijo Komisijo o nacionalnih izvedbenih pravilih in o vzpostavitvi nacionalnih ali regionalnih čezmejnih koordinacijskih točk (**člen 24(2)**).

Ker bo morala država članica v navedenih določbah natančno navesti, katere obmejne regije so zajete v mehanizem, bo Komisija lahko ocenila, ali se je država članica glede meje, ki ni omenjena, odločila za drugačen mehanizem. Države članice bi jo morale kljub temu izrecno obvestiti o taki odločitvi na podlagi člena 4, vendar za to ne velja rok (**člen 24(3)**).

Člen 25 določa obveznost Komisije, da v petih letih po sprejetju predlagane uredbe posreduje poročilo o uporabi.

Uporabo uredbe bi bilo treba odložiti za eno leto po začetku veljavnosti, da imajo države članice eno leto časa, da sprejmejo nacionalne izvedbene določbe (**člen 26**).

²⁰ Na podlagi izkušenj z ustreznimi določbami Uredbe (EU) št. 1082/2006 (členi 16 do 18).

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o mehanizmu za reševanje pravnih in upravnih ovir v čezmejnem okviru

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti tretjega odstavka člena 175 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²¹,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij²²,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Tretji odstavek člena 175 Pogodbe omogoča odločanje o posebnih dejavnostih zunaj skladov iz prvega odstavka navedenega člena, da se doseže cilj socialne in ekonomske kohezije, predviden v Pogodbi. Skladen razvoj celotnega ozemlja Unije in večja gospodarska, socialna in ozemeljska kohezija zahtevata okrepitev teritorialnega sodelovanja. Zato je primerno sprejeti ukrepe, potrebne za izboljšanje izvedbenih pogojev za ukrepe teritorialnega sodelovanja.
- (2) Člen 174 Pogodbe priznava izzive, s katerimi se spopadajo obmejne regije, in določa, da mora Unija tem regijam nameniti posebno pozornost pri razvoju in izvajanju dejavnosti, ki vodijo h krepitvi njene ekonomske, socialne in teritorialne kohezije. Zaradi povečanja števila kopenskih in morskih meja imajo Unija in njene neposredne sosedo v Evropskem združenju za prosto trgovino (EFTA) štirideset notranjih kopenskih mej.
- (3) Komisija je v sporočilu Spodbujanje rasti in kohezije v obmejnih regijah EU²³ (v nadaljnjem besedilu: sporočilo o obmejnih regijah) navedla, da je v zadnjih desetletjih proces evropskega povezovanja pomagal regijam ob notranjih mejah, da so se preoblikovale iz pretežno obrobni območij v območja rasti in priložnosti. Vzpostavitev enotnega trga leta 1992 je povečala produktivnost Unije in zmanjšala stroške z odpravo carinskih formalnosti, uskladitvijo ali vzajemnim priznavanjem tehničnih pravil in nižjimi cenami zaradi konkurence; trgovina znotraj EU se je v 10 letih povečala za 15 %; dosežena je bila dodatna rast in ustvarjenih je bilo približno 2,5 milijona novih delovnih mest.

²¹ Še ni objavljeno v Uradnem listu.

²² Še ni objavljeno v Uradnem listu.

²³ Sporočilo Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu – Spodbujanje rasti in kohezije v obmejnih regijah EU, COM(2017) 534 final, 20.9.2017.

- (4) V sporočilu o obmejnih regijah so navedeni tudi dokazi, da v obmejnih regijah še vedno obstajajo številne pravne ovire, zlasti ovire na področju zdravstvenih storitev, delovne zakonodaje, davkov in poslovnega razvoja ter ovire zaradi razlik med upravnimi kulturami in med nacionalnimi pravnimi okviri. Ne financiranje v okviru evropskega teritorialnega sodelovanja ne institucionalna pomoč za sodelovanje, ki jo zagotavljajo evropska združenja za teritorialno sodelovanje (EZTS), sama ne zadostujeta za reševanje tistih omejitev, ki pomenijo resnične ovire za učinkovito sodelovanje.
- (5) Od leta 1990 programi v okviru ciljev evropskega teritorialnega sodelovanja, bolj znanega kot Interreg²⁴, podpirajo programe čezmejnega sodelovanja v obmejnih regijah EU, vključno ob mejah z državami EFTA. Financiranih je bilo na tisoče projektov in pobud, ki so pomagali izboljšati evropsko povezovanje. Glavni dosežki programov Interreg vključujejo povečano zaupanje, boljšo povezljivost, izboljšano okolje, boljše zdravje in gospodarsko rast. Od projektov za stike med ljudmi ter infrastrukturnih naložb in podpore do pobud za medinstitucionalno sodelovanje je Interreg resnično vplival na obmejne regije in prispeval k njihovi preobrazbi. Podpiral je tudi sodelovanje na nekaterih morskih mejah. Vendar pa pravne ovire za regije ob morskih mejah niso tako velika težava, ker je fizično nemogoče dnevno ali večkrat na teden prečkati mejo zaradi dela, izobraževanja in usposabljanja, nakupovanja, uporabe zmogljivosti in storitev v splošnem gospodarskem interesu ali zaradi več teh dejavnikov ali za hitre posege v nujnih primerih.
- (6) Finančno pomoč Interreg za čezmejno sodelovanje so dopolnila EZTS, ustanovljena od leta 2006 na podlagi Uredbe (ES) št. 1082/2006 Evropskega parlamenta in Sveta²⁵. Toda v skladu s prvim pododstavkom člena 7(4) Uredbe (ES) št. 1082/2006 EZTS ne morejo izvajati regulativnih pooblastil, da bi rešila pravne in upravne ovire v čezmejnem okviru.
- (7) Komisija v sporočilu o obmejnih regijah poleg drugih ukrepov navaja pobudo, ki se je začela med luksemburškim predsedstvom leta 2015: številne države članice razmišljajo o prednostih novega instrumenta, ki bi poenostavil čezmejne projekte tako, da bi na prostovoljni osnovi in s privolitvijo pristojnih organov omogočil, da se pravila ene države članice uporabljajo tudi v sosednji državi članici. To bi veljalo za posamezen časovno omejen projekt ali ukrep, ki se izvaja v obmejni regiji in so ga začeli lokalni ali regionalni organi.
- (8) Čeprav v nekaterih regijah Unije že obstajajo učinkoviti mehanizmi za čezmejno sodelovanje na meddržavni, regionalni in lokalni ravni, ne pokrivajo vseh obmejnih regij v Uniji. Da bi dopolnili obstoječe sisteme, je torej treba vzpostaviti prostovoljen mehanizem za reševanje pravnih in upravnih ovir v vseh obmejnih regijah (v nadaljnjem besedilu: mehanizem).
- (9) Uporaba mehanizma bi morala biti prostovoljna v tistih obmejnih regijah neke države članice, kjer obstaja drug učinkovit mehanizem ali bi se lahko vzpostavil s sosednjo državo članico, pri tem pa bi bilo treba v celoti spoštovati ustavno in institucionalno ureditev držav članic. Mehanizem bi morala sestavljati dva ukrepa: podpis in sklenitev evropske čezmejne zaveze (v nadaljnjem besedilu: zaveza) ali podpis evropske čezmejne izjave (v nadaljnjem besedilu: izjava).

²⁴ Interreg je imel doslej pet programskih obdobj: INTERREG I (1990–1993), INTERREG II (1994–1999), INTERREG III (2000–2006), INTERREG IV (2007–2013) in INTERREG V (2014–2020).

²⁵ Uredba (ES) št. 1082/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o ustanovitvi evropskega združenja za teritorialno sodelovanje (EZTS) (UL L 210, 31.7.2006, str. 19).

- (10) Zaveza bi morala biti samodejno izvršljiva, kar pomeni, da bi se po sklenitvi zaveze nekatere pravne določbe ene države članice uporabljale na ozemlju sosednje države članice. Sprejemljivo bi moralo biti tudi, da države članice sprejmejo zakonodajni akt, ki omogoča sklenitev zaveze, zato da se prepreči, da bi od nacionalne zakonodaje, ki jo je formalno sprejel zakonodajni organ, lahko odstopal organ, ki ni navedeni zakonodajni organ, ter s tem kršil pravno jasnost ali preglednost ali oboje.
- (11) Za izjavo bi bil še vedno potreben zakonodajni postopek v državi članici. Organ, ki sklene izjavo, bi moral podati formalno izjavo, da bo v določenem roku začel zakonodajni postopek, potreben za spremembo nacionalne zakonodaje, ki se običajno uporablja, in uporabo zakonodaje sosednje države članice z izrecnim odstopanjem.
- (12) Pravne ovire občutijo predvsem ljudje ob kopenskih mejah, ker jih prečkajo dnevno ali tedensko. Da se učinek te uredbe osredotočil predvsem na regije, ki so najbližje meji in v katerih je stopnja povezovanja in medsebojnega delovanja sosednjih držav največja, bi se morala ta uredba uporabljati za čezmejne regije v smislu ozemlja sosednjih obmejnih regij na ravni NUTS 3 ob kopenski meji v dveh ali več državah članicah²⁶. To državam članicam ne bi smelo preprečevati uporabe mehanizma tudi na morskih in zunanjih mejah z državami, ki niso države EFTA.
- (13) Za usklajevanje nalog med različnimi organi države članice, ki v nekaterih državah članicah zajemajo nacionalne in regionalne zakonodajne organe, ter med organi ene ali več sosednjih držav članic bi morala vsaka država članica, ki se odloči za mehanizem, vzpostaviti nacionalne in po potrebi regionalne čezmejne koordinacijske točke ter opredeliti njihove naloge in pristojnosti po različnih korakih mehanizma, ki zajemajo začetek, zaključek, izvajanje in spremljanje zavez in izjav.
- (14) Komisija bi morala vzpostaviti koordinacijsko točko na ravni Unije, kot je napovedala v sporočilu o obmejnih regijah. Ta bi morala povezovati različne nacionalne in v nekaterih primerih regionalne čezmejne koordinacijske točke. Komisija bi morala vzpostaviti in vzdrževati podatkovno zbirko o zavezah in izjavah v skladu z Uredbo (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta²⁷.
- (15) Ta uredba bi morala določiti postopek za sklenitev zaveze ali izjave in podrobno opisati različne korake; pripravo in vložitev pobude, predhodno analizo, ki jo opravi država članica, ki bo uporabila pravne določbe sosednje države članice, pripravo zaveze ali izjave za sklenitev ter nazadnje postopek za sklenitev zaveze in izjave. Podrobno bi morali biti določeni tudi elementi, ki jih morajo vsebovati pobuda, osnutek in končna različica zavez in izjav, ter roki, ki se uporabijo.
- (16) Ta uredba bi morala opredeliti, kdo je lahko „pobudnik“ skupnega projekta. Ker bi moral mehanizem izboljšati izvajanje skupnih čezmejnih projektov, bi morali biti v prvi skupini organi, ki začnejo ali začnejo in izvajajo takšen skupni projekt. Izraz projekt bi bilo treba razumeti v širšem smislu, tako da zajema posebni del infrastrukture ali številne dejavnosti na nekem ozemlju ali oboje. Drugič, lokalni ali regionalni organ, ki je v neki čezmejni regiji ali tam izvaja javna pooblastila, bi moral biti pooblaščen, da sprejme pobudo za uporabo nacionalnega zakona, ki predstavlja oviro, vendar sprememba nacionalnega zakona ali odstopanje od njega ni v njegovi institucionalni pristojnosti. Tretjič, pobudniki bi morali biti organi, ustanovljeni za

²⁶ Uredba (ES) št. 1059/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o oblikovanju skupne klasifikacije statističnih teritorialnih enot (NUTS) (UL L 154, 21.6.2003, str. 1).

²⁷ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

čezmejno sodelovanje, ki so v neki čezmejni regiji ali jo vsaj delno pokrivajo, vključno z EZTS, ali podobni organi, ki strukturirano usmerjajo čezmejni razvoj. Nazadnje, možnost, da vložijo pobudo, bi morali prav tako imeti organi, specializirani za čezmejno sodelovanje, ki bi lahko tudi poznali učinkovite rešitve, ki se za primerljiv namen uporabljajo drugod po Uniji. Za ustvarjanje sinergije med organi, na katere ovira neposredno vpliva, in tistimi, ki so specializirani za čezmejno sodelovanje na splošno, lahko vse skupine mehanizem sprožijo skupaj.

- (17) Ključni subjekti v državah članicah, ki morajo skleniti zavezo ali izjavo, bi morale biti zadevne nacionalne ali regionalne čezmejne koordinacijske točke, ki se povezujejo z vsemi pristojnimi organi v svoji državi članici in z ustreznimi točkami v sosednji državi članici. Jasno bi moralo biti določeno tudi, da se lahko čezmejna koordinacijska točka odloči, ali je treba začeti postopek za sklenitev zaveze ali izjave ali pa je bila za eno ali več pravnih ovir že najdena rešitev, ki bi se lahko uporabila. Po drugi strani bi bilo treba določiti tudi, da lahko država članica, katere zakonske določbe naj bi se uporabljale v drugi državi članici, zavrne tako uporabo zunaj svojega ozemlja. Odločitev bi morala biti utemeljena in ustrezno objavljena.
- (18) Ta uredba bi morala določiti podrobna pravila o izvajanju, uporabi in spremljanju sklenjenih in podpisanih zavez in izjav.
- (19) Z izvajanjem samodejno izvršljive zaveze bi se morale uporabljati prenesene nacionalne določbe druge države članice. To bi moralo pomeniti spremembo zakonsko zavezujočih upravnih aktov, ki so že sprejeti v skladu z nacionalno zakonodajo, ki se običajno uporablja, ali če se to še ni zgodilo, sprejetje novih upravnih aktov, ki bi temeljili na zakonodaji druge države članice. Če je za različne vidike zapletene pravne ovire pristojnih več organov, bi moral biti zavezi priložen časovni razpored za vsakega. Ob upoštevanju načela subsidiarnosti bi moralo sprejetje in prenos navedenih spremenjenih ali novih upravnih aktov slediti nacionalni zakonodaji o upravnih postopkih.
- (20) Za izvajanje izjave bi zlasti bilo treba pripraviti in vložiti predlog zakona o spremembi obstoječega nacionalnega zakona ali za odstopanje od njega. Navedene spremembe ali odstopanja bi bilo treba po sprejetju javno objaviti in nato tudi izvajati kot zaveze s spremembo ali sprejetjem zakonsko zavezujočih upravnih aktov.
- (21) V skladu s pravno zavezujočimi akti bi bilo treba spremljati spoštovanje obveznosti in pravic naslovnikov. Države članice bi morale imeti možnost izbrati, ali bodo spremljanje zaupale organom države članice, katere pravne določbe so bile prevzete, ker so ti z zadevnimi predpisi bolje seznanjeni, ali pa ga bodo poverile organom države članice, v kateri se te določbe uporabljajo, ker so ti bolje seznanjeni s celotnim pravnim sistemom države članice prevzemnice in z zakonom, ki ureja naslovnike.
- (22) Pojasniti bi bilo treba varstvo oseb s prebivališčem v čezmejnih regijah, ki jih uporaba in spremljanje zaveze in spremenjene zakonodaje na podlagi izjave neposredno ali posredno prizadene in menijo, da jim je bila z dejanji ali opustitvami, povzročenimi z uporabo, storjena krivica. Pri zavezah in izjavah bi se zakon sosednje države članice uporabljal v državi članici prevzemnici kot del njene zakonodaje, zato bi morala biti za pravno varstvo pristojna sodišča države članice prevzemnice, tudi če osebe zakonito prebivajo v državi članici prenosnici. Enako načelo bi se moralo uporabljati za pravna sredstva zoper državo članico, katere upravni akt se izpodbija. Za pravna sredstva zoper spremljanje uporabe zaveze ali izjave pa bi se moral uporabljati drugačen pristop. Če organ iz države članice prenosnice privoli, da bo spremljal uporabo spremenjenih pravnih določb države članice prevzemnice, in lahko v lastnem imenu

ukrepa v zvezi z osebami s prebivališčem na čezmejnem območju v imenu organov države članice prevzemnice, bi morala biti pristojna sodišča države članice, v kateri navedene osebe zakonito prebivajo. Če pa pristojni organ prenosnik ne more ukrepati v lastnem imenu, ampak samo v imenu pristojnega organa prevzemnika, bi morala biti pristojna sodišča države članice prevzemnice, ne glede na to, kje oseba zakonito prebiva.

- (23) Ta uredba bi morala določiti pravila o izvajanju in spremljanju uporabe te uredbe ter o obveznostih držav članic glede svojih nacionalnih izvedbenih pravil.
- (24) Za vzpostavitev podatkovne zbirke v skladu s členom 8 bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila za določitev pravil o njenem vodenju, varstvu podatkov in modelu, ki se uporabi, ko čezmejne koordinacijske točke predložijo informacije o izvajanju in uporabi mehanizma. Navedena pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu s svetovalnim postopkom na podlagi Uredbe (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta²⁸. Iz praktičnih razlogov in zaradi lažjega usklajevanja bi moral biti Odbor za usklajevanje evropskih strukturnih in investicijskih skladov pristojni odbor za postopek sprejetja izvedbenih aktov.
- (25) Nacionalna izvedbena pravila morajo podrobno navajati, katere obmejne regije v posamezni državi članici so zajete z zavezo ali izjavo. Tako bo lahko Komisija ocenila, ali se je država članica glede meje, ki ni omenjena, odločila za drugačen mehanizem.
- (26) Z uredbo se spoštujejo in upoštevajo temeljne pravice in načela, ki so priznani z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, zlasti pravica do varstva osebnih podatkov (člen 8), pravica do izobraževanja (člen 14), svoboda izbire poklica in pravica do dela (člen 15), še posebej svoboda iskanja zaposlitve, dela, ustanavljanja in opravljanja storitev v kateri koli državi članici, svoboda gospodarske pobude (člen 16), dostop do socialne varnosti in socialne pomoči (člen 34), dostop do zdravstvenega varstva (člen 35) in dostop do storitev splošnega gospodarskega pomena (člen 36).
- (27) Pogoji za teritorialno sodelovanje bi se morali oblikovati v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5(3) Pogodbe o Evropski uniji. Države članice so sprejele individualne, dvostranske ali celo večstranske pobude za reševanje pravnih čezmejnih ovir. Toda navedeni mehanizmi ne obstajajo v vseh državah članicah ali za vse meje posamezne države članice. Instrumenti financiranja (predvsem Interreg) in pravni instrumenti (predvsem EZTS) na ravni Unije doslej niso zadostovali za reševanje pravnih mejnih ovir po vsej Uniji. Zato države članice ne morejo zadovoljivo doseči ciljev predlaganih ukrepov ne na centralni ne na regionalni in lokalni ravni, temveč bi se zaradi obsega in učinkov predlaganih ukrepov lažje dosegli na ravni Unije. Zato je potrebno nadaljnje ukrepanje zakonodajalca Unije.
- (28) Kakor določa člen 5(4) PEU, v skladu z načelom sorazmernosti ukrepi Unije vsebinsko in formalno ne smejo presegati tistega, kar je potrebno za doseganje ciljev pogodb. Uporaba posebnega mehanizma iz te uredbe je prostovoljna. Če se država članica odloči, da bo na neki meji z eno ali več sosednjimi državami članicami pravne ovire v čezmejni regiji še naprej reševala z učinkovitimi mehanizmi, ki jih je vzpostavila na nacionalni ravni ali ki jih je formalno ali neformalno vzpostavila z eno

²⁸ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

ali več sosednjimi državami članicami, se ni treba odločiti za mehanizem iz te uredbe. Mehanizma iz te uredbe prav tako ni treba izbrati, če se država članica odloči, da se bo na neki meji z eno ali več sosednjimi državami članicami pridružila obstoječemu učinkovitemu mehanizmu, formalno ali neformalno vzpostavljenemu v eni ali več sosednjih državah članicah, če mehanizem omogoča pristop. Zato ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno, da se dosežejo njeni cilji za tiste čezmejne regije, za katere države članice nimajo učinkovitih mehanizmov za reševanje obstoječih pravnih ovir –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

Splošne določbe

Člen 1

Predmet urejanja

1. Ta uredba vzpostavlja mehanizem, ki omogoča, da se glede čezmejne regije v eni državi članici uporabljajo pravne določbe druge države članice, če bi uporaba pravnih določb prve države članice pomenila pravno oviro, ki bi zavirala izvajanje skupnega projekta (v nadaljnjem besedilu: mehanizem).
2. Mehanizem sestavlja eden od teh ukrepov:
 - (a) sklenitev evropske čezmejne zaveze, ki je samodejno izvršljiva,
 - (b) sklenitev evropske čezmejne izjave, ki zahteva zakonodajni postopek v državi članici.
3. Ta uredba tudi določa:
 - (a) organizacijo in naloge čezmejnih koordinacijskih točk v državah članicah,
 - (b) usklajevalno vlogo Komisije v zvezi z mehanizmom,
 - (c) pravno varstvo oseb s prebivališčem v čezmejnih regijah v zvezi z mehanizmom.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja v čezmejnih regijah, kot so opredeljene v točki (1) člena 3.
2. Če ima država članica več ozemeljskih enot z zakonodajnimi pooblastili, se ta uredba nanaša tudi na takšne ozemeljske enote, vključno z njihovimi organi ali pravnimi določbami.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „čezmejna regija“ je ozemlje, ki ga ob kopenski meji sestavljajo sosednje obmejne regije na ravni NUTS 3 v dveh ali več državah članicah;
- (2) „skupni projekt“ je del infrastrukture, ki vpliva na neko čezmejno regijo, ali katera koli storitev v splošnem gospodarskem interesu, ki se izvaja v neki čezmejni regiji;

- (3) „pravna določba“ je katera koli pravna ali upravna določba, pravilo ali upravna praksa, ki se uporablja za skupni projekt, ne glede na to, ali jo sprejme ali izvaja zakonodajni ali izvršilni organ;
- (4) „pravna ovira“ je katera koli pravna določba glede načrtovanja, razvoja, kadrovske strukture, financiranja ali delovanja skupnega projekta, ki zavira potencial čezmejne regije pri čezmejnem udejstvovanju;
- (5) „pobudnik“ je subjekt, ki opredeli pravno oviro in sproži mehanizem z vložitvijo pobude;
- (6) „pobuda“ je dokument, ki ga pripravi eden ali več pobudnikov za sprožitev mehanizma;
- (7) „država članica prevzemnica“ je država članica, na katere ozemlju se bo v okviru neke evropske čezmejne zaveze (v nadaljnjem besedilu: zaveza) ali evropske čezmejne izjave (v nadaljnjem besedilu: izjava) uporabljala ena ali več pravnih določb države članice prenosnice, ali če ni ustrezne pravne določbe, vzpostavila *ad hoc* pravna rešitev;
- (8) „država članica prenosnica“ je država članica, katere pravne določbe se bodo uporabljale v državi članici prevzemnici v okviru neke zaveze ali izjave;
- (9) „pristojni organ prevzemnik“ je organ v državi članici prevzemnici, pristojen za odobritev uporabe pravnih določb države članice prenosnice na svojem ozemlju v okviru neke zaveze, pri izjavi pa je pristojen, da se zaveže, da bo začel zakonodajni postopek, potreben za odstopanje od svojih nacionalnih pravnih določb;
- (10) „pristojni organ prenosnik“ je organ države članice prenosnice, pristojen za sprejetje pravnih določb, ki se bodo uporabljale v državi članici prevzemnici, ter za uporabo na svojem ozemlju ali oboje;
- (11) „območje uporabe“ je območje v državi članici prevzemnici, na katerem se uporabljajo pravne določbe države članice prenosnice ali *ad hoc* pravna rešitev.

Člen 4

Možnosti držav članic za reševanje pravnih ovir

1. Država članica se na neki meji z eno ali več sosednjimi državami članicami odloči ali za mehanizem ali za obstoječe načine reševanja pravnih ovir, ki zavirajo izvajanje skupnih projektov v čezmejnih regijah.
2. Država članica se lahko tudi odloči, da se bo na neki meji z eno ali več sosednjimi državami članicami pridružila obstoječemu učinkovitemu načinu, ki je bil formalno ali neformalno vzpostavljen v eni ali več sosednjih državah članicah.
3. Države članice lahko mehanizem uporabijo tudi v čezmejnih regijah ob morski meji ali v čezmejnih regijah z eno ali več državami članicami in eno ali več tretjimi državami ali eno ali več čezmorskimi državami in ozemlji.
4. Države članice obvestijo Komisijo o vseh odločitvah, sprejetih na podlagi tega člena.

Člen 5

Čezmejne koordinacijske točke

1. Če se država članica odloči za mehanizem, vzpostavi eno ali več čezmejnih koordinacijskih točk na enega od teh načinov:

- (a) na nacionalni ali regionalni ravni ali na obeh ravneh določi čezmejno koordinacijsko točko kot poseben organ;
 - (b) čezmejno koordinacijsko točko ustanovi v okviru obstoječega organa ali telesa na nacionalni ali regionalni ravni;
 - (c) ustreznemu organu ali telesu poveri dodatne naloge kot nacionalni ali regionalni čezmejni koordinacijski točki.
2. Države članice prevzemnice in države članice prenosnice določijo tudi:
- (a) ali lahko zavezo sklene in podpiše čezmejna koordinacijska točka ali pristojni organ prevzemnik/prenosnik, ter se odločijo za odstopanje od nacionalne zakonodaje, ki se uporablja, od datuma začetka veljavnosti navedene zaveze; oziroma
 - (b) ali lahko izjavo podpiše čezmejna koordinacijska točka ali pristojni organ prevzemnik/prenosnik in v njej formalno navede, da bo pristojni organ prevzemnik poskrbel za vse potrebno glede ustreznih zakonodajnih in drugih aktov, ki jih morajo v določenem roku sprejeti pristojni zakonodajni organi v navedeni državi članici.
3. Država članica obvesti Komisijo o določenih čezmejnih koordinacijskih točkah do datuma začetka uporabe te uredbe.

Člen 6

Naloge čezmejnih koordinacijskih točk

1. Vsaka čezmejna koordinacijska točka ima vsaj te naloge:
- (a) izvaja postopek iz členov 10 in 11;
 - (b) usklajuje pripravo, podpis, izvajanje in spremljanje vseh zavez in izjav za ozemlje svoje države članice;
 - (c) pripravi in vzdržuje podatkovno zbirko za vse čezmejne koordinacijske točke za ozemlje svoje države članice;
 - (d) povezuje se z morebitnimi čezmejnimi koordinacijskimi točkami v sosednjih državah članicah ali državah in s čezmejnimi koordinacijskimi točkami na drugih ozemeljskih enotah z zakonodajnimi pooblastili v svoji ali drugi državi članici;
 - (e) povezuje se s Komisijo;
 - (f) podpira Komisijo glede njene podatkovne zbirke o zavezah in izjavah.
2. Vsaka država članica ali vsaka ozemeljska enota z zakonodajnimi pooblastili v navedeni državi članici se lahko odloči, da bo ustrezni čezmejni koordinacijski točki poverila tudi naslednje naloge:
- (a) sklepa zaveze ali izjave na podlagi člena 16(2) in člena 17(2), če je ustrezno;
 - (b) podpira pobudnika, če ta to zahteva, med drugim tako, da opredeli pristojni organ prevzemnik v isti državi članici ali pristojni organ prenosnik v drugi državi članici;
 - (c) na zahtevo pristojnega organa prevzemnika v drugi državi članici, ki nima svoje čezmejne koordinacijske točke, opravi predhodno analizo pobude;

- (d) spremlja izvajanje vseh zavez in izjav za ozemlje svoje države članice;
 - (e) opomni pristojni organ prevzemnik na upoštevanje rokov, določenih v zavezi ali izjavi, in zahteva odgovor v določenem roku;
 - (f) obvesti organ, ki nadzoruje pristojni organ prevzemnik, če so roki, določeni v zavezi ali izjavi, prekoračeni.
3. Če je vsaj ena od več pravnih ovir povezana z vprašanjem zakonodajne pristojnosti na nacionalni ravni, naloge iz členov 9 do 17 prevzame nacionalna čezmejna koordinacijska točka in se usklajuje z eno ali več ustreznimi regionalnimi čezmejnimi koordinacijskimi točkami v isti državi članici, razen če se država članica odloči, da bo naloge iz členov 14 do 17 poverila pristojnemu organu prevzemniku na nacionalni ravni.
4. Če nobena pravna ovira ni povezana z vprašanjem zakonodajne pristojnosti na nacionalni ravni, naloge iz členov 9 do 17 prevzame pristojna regionalna čezmejna koordinacijska točka in se, če se skupni projekt nanaša na več kakor eno ozemeljsko enoto, usklajuje z drugimi regionalnimi čezmejnimi koordinacijskimi točkami v isti državi članici, razen če se država članica odloči, da bo naloge iz členov 14 do 17 poverila nacionalni čezmejni koordinacijski točki. Navedena pristojna regionalna čezmejna koordinacijska točka obvešča nacionalno čezmejno koordinacijsko točko o kakršnem koli postopku glede zaveze ali izjave.

Člen 7

Usklajevalne naloge Komisije

1. Komisija opravlja naslednje usklajevalne naloge:
- (a) povezuje se s čezmejnimi koordinacijskimi točkami;
 - (b) objavi in posodablja seznam vseh nacionalnih in regionalnih čezmejnih koordinacijskih točk;
 - (c) pripravi in vzdržuje zbirko podatkov o vseh zavezah in izjavah.
2. Komisija sprejme izvedbeni akt glede delovanja podatkovne zbirke iz točke (c) odstavka 1 in obrazce, ki se uporabljajo, ko čezmejne koordinacijske točke predložijo informacije o izvajanju in uporabi mehanizma. Izvedbeni akt se sprejme v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 23(2).

POGLAVJE II

Postopek za sklenitev in podpis zaveze ali za podpis izjave

Člen 8

Priprava in vložitev pobude

1. Pobudnik opredeli pravno oviro pri načrtovanju, razvoju, kadrovske strukturi, financiranju ali delovanju skupnega projekta.
2. Pobudnik je:
- (a) javni ali zasebni organ, odgovoren za začetek ali za začetek in izvajanje skupnega projekta;

- (b) eden ali več lokalnih ali regionalnih organov, ki so v neki čezmejni regiji ali tam izvajajo javna pooblastila;
 - (c) organ, ki je lahko pravna oseba in je ustanovljen za čezmejno sodelovanje, ki je v neki čezmejni regiji ali jo vsaj delno pokriva, vključno z evropskimi združenji za teritorialno sodelovanje iz Uredbe (ES) št. 1082/2006, evroregijami in podobnimi organi;
 - (d) organizacija, ustanovljena za čezmejne regije za spodbujanje interesov čezmejnih ozemelj in olajšanje mreženja udeležencev ter izmenjave izkušenj, kot je Združenje evropskih obmejnih regij, *Mission Opérationnelle Transfrontalière* ali Srednjeevropska služba za čezmejne pobude; ali
 - (e) več subjektov iz točk (a) do (d) skupaj.
- 3. Pobudnik pripravi osnutek pobude v skladu s členom 9.
 - 4. Pobudnik predloži pobudo pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prevzemnice in pošlje izvod pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prenosnice.

Člen 9 **Vsebina pobude**

- 1. Pobuda vključuje vsaj te elemente:
 - (a) opis skupnega projekta in njegovega okvira, ustrezne pravne ovire v državi članici prevzemnici in razloga za reševanje pravne ovire;
 - (b) seznam posebnih pravnih določb države članice prenosnice, s katerimi naj bi se rešila pravna ovira, ali če ustrezne pravne določbe ni, predlog *ad hoc* pravne rešitve;
 - (c) utemeljitev za področje uporabe;
 - (d) predvidljivo trajanje, ali če je ustrezno utemeljeno, njeno neomejeno trajanje;
 - (e) seznam pristojnih organov prevzemnikov;
 - (f) seznam pristojnih organov prenosnikov.
- 2. Območje uporabe se omeji na nujno potrebno za učinkovito izvajanje skupnega projekta.

Člen 10 **Predhodna analiza pobude, ki jo opravi država članica prevzemnica**

- 1. Pristojna čezmejna koordinacijska točka analizira pobudo. Povezuje se z vsemi pristojnimi organi prevzemniki in z nacionalno ali v nekaterih primerih z drugimi regionalnimi čezmejnimi koordinacijskimi točkami v državi članici prevzemnici ter z nacionalno čezmejno koordinacijsko točko države članice prenosnice.
- 2. V treh mesecih od prejete pobude pristojna čezmejna koordinacijska točka sprejme enega ali več naslednjih ukrepov, o katerih pisno obvesti pobudnika:
 - (a) pobudnika obvesti, da je bila pobuda pripravljena v skladu s členom 9 in je torej dopustna;

- (b) po potrebi zahteva predložitve revidirane pobude ali dodatnih natančnih informacij in navede, zakaj in s katerega vidika pobuda po njenem mnenju ni zadostna;
 - (c) obvesti pobudnika o svoji oceni, da ni nobene pravne ovire, ter navede razloge za to in pravna sredstva zoper navedeno odločitev v skladu z zakonodajo države članice prevzemnice;
 - (d) obvesti pobudnika o svoji oceni, da je pravna ovira eden od primerov iz člena 12(4), in opiše, kaj namerava storiti pristojni organ prevzemnik, da bi navedeno pravno oviro spremenil ali prilagodil;
 - (e) obvesti pobudnika o svoji oceni, da je pravna ovira eden od položajev iz člena 12(4), in navede razloge za zavrnitev spremembe ali prilagoditve navedene pravne ovire ter pravna sredstva zoper navedeno odločitev v skladu z zakonodajo države članice prevzemnice;
 - (f) se zaveže do pobudnika, da bo poiskala rešitev za pravno oviro ali pravne ovire v šestih mesecih, in sicer s podpisom zaveze s čezmejno koordinacijsko točko države članice prenosnice ali s pristojnim organom prenosnikom, kot ga je določila država članica prenosnica, ali pa s predlogom *ad hoc* pravne rešitve v pravnem okviru države članice prevzemnice.
3. V ustrezno utemeljenih primerih lahko pristojni organ prevzemnik enkrat podaljša rok iz točke (f) odstavka 2 za največ šest mesecev ter o tem ustrezno obvesti pobudnika in državo članico prenosnico, pri tem pa pisno navede razloge.

Člen 11

Predhodna analiza pobude, ki jo opravi država članica prenosnica

Pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prenosnice ob prejetju pobude prav tako opravi naloge, našteje v členu 10(2), in lahko svoj predhodni odziv pošlje pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prevzemnice.

Člen 12

Nadaljnje ukrepanje po predhodni analizi pobude

1. Če je pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prevzemnice zahtevala revidirano pobudo ali dodatne natančne informacije, analizira revidirano pobudo ali dodatne natančne informacije ali oboje in v treh mesecih po njihovem prejemu sprejme ukrepe, kakršne bi sprejela, če bi bila pobuda vložena prvič.
2. Če pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prevzemnice meni, da revidirana pobuda še vedno ni pripravljena v skladu s členom 10 ali da dodatne natančne informacije še vedno ne zadostujejo, v treh mesecih po prejemu revidirane pobude pisno obvesti pobudnika o svoji odločitvi, da konča postopek. Ta odločitev je ustrezno obrazložena.
3. Če pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prevzemnice ali pristojni organ prevzemnik na podlagi analize zaključi, da je pravna ovira, opisana v pobudi, posledica nesporazuma ali napačne razlage ustrezne zakonodaje ali nezadostnih informacij o zadevni zakonodaji, postopek konča tako, da pobudnika obvesti o oceni, da pravne ovire ni.
4. Če pravno oviro pomeni samo upravna določba, pravilo ali upravna praksa države članice prevzemnice ali upravna določba, pravilo ali upravna praksa, ki se jasno

razlikuje od določbe, sprejete v okviru zakonodajnega postopka, in se lahko zato spremeni ali prilagodi brez zakonodajnega postopka, pristojni organ prevzemnik pisno obvesti pobudnika, da je pripravljen spremeniti ali prilagoditi ustrezno upravno določbo, pravilo ali upravno prakso v osmih mesecih ali da tega ni pripravljen storiti.

5. V ustrezno utemeljenih primerih lahko pristojni organ prevzemnik enkrat podaljša rok iz odstavka 4 za največ osem mesecev ter o tem ustrezno obvesti pobudnika in državo članico prenosnico, pri tem pa pisno navede razloge.

Člen 13

Priprava osnutka zaveze ali izjave

Čezmejna koordinacijska točka ali pristojni organ prevzemnik države članice prevzemnice na podlagi pobude pripravi osnutek zaveze ali osnutek izjave v skladu s členom 14.

Člen 14

Vsebina osnutka zaveze in osnutka izjave

1. Osnutek zaveze vsebuje vsaj te elemente:
 - (a) opis skupnega projekta in njegovega okvira, ustrezne pravne ovire in razloga za reševanje pravne ovire;
 - (b) seznam posebnih pravnih določb, ki ustvarjajo pravno oviro in se zato ne bodo uporabljale za skupni projekt;
 - (c) območje uporabe;
 - (d) trajanje uporabe in utemeljitev trajanja;
 - (e) pristojni organ(-i) prevzemnik(-i);
 - (f) posebne pravne določbe države članice prenosnice, ki se bodo uporabljale za skupni projekt;
 - (g) predlog *ad hoc* pravne rešitve, če v pravnem okviru države članice prenosnice ni ustrezne pravne določbe;
 - (h) pristojni organ(-i) prenosnik(-i);
 - (i) organ(-i) države članice, ki je prevzela predpise, pristojni za izvajanje in spremljanje;
 - (j) predlagani organ(-i) države članice prenosnice, ki naj se jim skupno poveri izvajanje in spremljanje;
 - (k) datum začetka veljavnosti.

Datum začetka veljavnosti iz točke (k) je datum podpisa zadnjega od čezmejnih koordinacijskih točk ali pristojnih organov ali datum, ko je bil o tem uradno obveščen pobudnik.
2. Poleg elementov, naštetih v odstavku 1, osnutek zaveze vsebuje še datum začetka uporabe, ki je lahko:
 - (a) enak kot datum začetka veljavnosti;
 - (b) določen z učinkom za nazaj;
 - (c) odložen na datum v prihodnosti.

3. Poleg elementov, naštetih v odstavku 1, osnutek izjave vsebuje formalno izjavo o datumu ali datumih, do katerih bo vsak pristojni organ prevzemnik predložil formalni predlog ustreznemu zakonodajnemu organu za ustrezno spremembo nacionalnih pravnih določb.

Datum iz prvega pododstavka je največ dvanajst mesecev po sklenitvi izjave.

Člen 15

Predložitev osnutka zaveze ali osnutka izjave

1. Če je osnutek zaveze ali osnutek izjave pripravil pristojni organ prevzemnik, ga pošlje pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prevzemnice:
 - (a) v roku treh mesecev od obvestitve na podlagi člena 10(2) ali člena 12(1) in (2);
 - (b) v roku osmih mesecev v skladu s členom 12(4) in (5).
2. Če je osnutek zaveze ali osnutek izjave pripravila pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prevzemnice ali če ga je prejela od pristojnega organa prevzemnika, ga pošlje pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prenosnice v roku iz točke (a) ali (b) odstavka 1.
3. V obeh primerih se izvod pošlje tudi pobudniku v vednost.

Člen 16

Naloge države članice prenosnice pri sklenitvi in podpisu zaveze ali podpisu izjave

1. Ob prejetju osnutka zaveze ali osnutka izjave na podlagi člena 15 ga pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prenosnice preuči in v največ treh mesecih od prejema osnutka ter po posvetovanju s pristojnimi organi prenosniki sprejme enega ali več teh ukrepov:
 - (a) odobri osnutek zaveze ali osnutek izjave, podpiše dva izvornika in enega vrne pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prevzemnice;
 - (b) odobri osnutek zaveze ali osnutek izjave, potem ko v njem popravi ali dopolni informacije iz točk (f) in (h) člena 14(1), podpiše dva izvornika revidiranega osnutka zaveze ali osnutka izjave in enega vrne pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prevzemnice;
 - (c) zavrne podpis osnutka zaveze ali osnutka izjave ter pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prevzemnice pošlje podrobno obrazložitev;
 - (d) zavrne podpis osnutka zaveze ali osnutka izjave ter pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prevzemnice vrne osnutek, spremenjen glede informacij iz točk (c), (d), in če je primerno, (g) člena 14(1) ter pri osnutku zaveze tudi glede informacij iz člena 14(2), z obrazložitvijo sprememb.
2. V državah članicah, v katerih zavezo ali izjavo podpiše pristojni organ prenosnik, pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prenosnice na podlagi točk (a) in (b) odstavka 1 pošlje dva izvornika, ki ju je podpisal pristojni organ prenosnik.
3. Če država članica v skladu s točko (a) ali (b) odstavka 1 privoli v podpis zaveze ali izjave, poleg tega izrecno potrdi ali zavrne, da pristojni organ ali organi, ki naj se jim

skupno poveri izvajanje in spremljanje zaveze ali izjave, iz točke (j) člena 14(1) prevzame navedene naloge in jih izvaja na območju uporabe.

Člen 17

Naloge države članice prevzemnice pri sklenitvi in podpisu zaveze ali podpisu izjave

1. Pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prevzemnice preuči odgovor, ki ga je poslala pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prenosnice, in v roku enega meseca od prejete sprejme enega ali več spodaj navedenih ukrepov, o katerih pisno obvesti pristojni organ prenosnik:
 - (a) v primeru iz točke (a) odstavka 2 dokonča zavezo ali izjavo, podpiše dva izvornika in enega vrne v podpis pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prenosnice;
 - (b) v primeru iz točke (b) odstavka 2 v zavezi ali izjavi ustrezno spremeni informacije iz točk (f) in (h) člena 14(1), dokonča zavezo ali izjavo, podpiše dva izvornika in enega vrne v podpis pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prenosnice;
 - (c) v primeru iz točke (c) odstavka 2 obvesti pobudnika in Komisijo ter priloži obrazložitve, kot jo je navedel pristojni organ prenosnik;
 - (d) v primeru iz točke (d) odstavka 2 obravnava spremembe in ukrepa v skladu s točko (b) tega odstavka ali ponovi postopek iz člena 9 z obrazložitvijo, zakaj pristojni organ prevzemnik ni mogel sprejeti nekaterih ali vseh sprememb.
2. Ob prejemu zaveze ali izjave, ki jo je podpisala tudi pristojna čezmejna koordinacijska točka ali pristojni organ prenosnik v primerih iz točk (a) ali (b) odstavka 1, ali če se je pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prenosnice odzvala pozitivno v skladu z drugim postopkom iz točke (d) odstavka 1, pristojna čezmejna koordinacijska točka države članice prevzemnice:
 - (a) posreduje končno zavezo ali izjavo pobudniku;
 - (b) posreduje drugi izvirnik pristojni čezmejni koordinacijski točki države članice prenosnice;
 - (c) pošlje izvod vsem pristojnim organom prevzemnikom;
 - (d) pošlje izvod koordinacijski točki na ravni Unije in
 - (e) zahteva, da pristojna služba, ki je v državi članici prevzemnici odgovorna za uradne objave, objavi zavezo ali izjavo.

POGLAVJE III

Izvajanje in spremljanje zavez in izjav

Člen 18

Izvajanje zaveze

1. Obvestilu iz točke (c) člena 17(2), poslanemu vsem zadevnim pristojnim organom prevzemnikom, se priloži časovni raspored, po katerem vsak od navedenih organov, če je primerno, spremeni kateri koli upravni akt, sprejet na podlagi veljavne zakonodaje za skupni projekt, in sprejme kakršne koli upravne akte, potrebne za

uporabo zaveze za skupni projekt, da se bodo zanj lahko uporabljale pravne določbe države članice prenosnice ali *ad hoc* pravna rešitev.

2. Izvod časovnega razporeda se pošlje nacionalni in po potrebi regionalni čezmejni koordinacijski točki države članice prevzemnice.
3. Sprejme se kakršen koli upravni akt iz odstavka 1 in o tem se uradno obvesti pobudnik, zlasti če je pobudnik javni ali zasebni organ, odgovoren za začetek ali za začetek in izvajanje skupnega projekta, v skladu z nacionalno zakonodajo, ki se uporablja za take upravne akte.
4. Ko so glede nekega skupnega projekta sprejeti vsi upravni akti, čezmejna koordinacijska točka države članice prevzemnice obvesti čezmejno koordinacijsko točko države članice prenosnice in koordinacijsko točko na ravni Unije.
5. Čezmejna koordinacijska točka države članice prenosnice po potrebi obvesti pristojne organe prevzemnike.

Člen 19

Izvajanje izjave

1. Vsak pristojni organ prevzemnik, naštet v izjavi na podlagi člena 14(3), do ustreznega datuma, ki je določen v podpisani izjavi, vloži formalni predlog pri ustreznem zakonodajnem organu za ustrezno spremembo nacionalnih pravnih določb.
2. Če ustreznega datuma, določenega v podpisani izjavi, ni mogoče upoštevati, zlasti zaradi prihajajočih volitev za pristojni zakonodajni organ, pristojni organ prevzemnik pisno obvesti pobudnika ter pristojno čezmejno koordinacijsko točko države članice prevzemnice in države članice prenosnice.
3. Ko je formalni predlog vložen pri ustreznem zakonodajnem organu, pristojni organ prevzemnik pisno obvesti pobudnika ter pristojno čezmejno koordinacijsko točko države članice prevzemnice in države članice prenosnice o spremljanju v ustreznem zakonodajnem organu, in sicer vsakih šest mesecev od datuma formalne vložitve.
4. Ob začetku veljavnosti spremenjenega zakonodajnega akta ali njegovi objavi v uradnem listu ali obojem vsak pristojni organ prevzemnik spremeni upravni akt, sprejet na podlagi veljavne zakonodaje za skupni projekt, in sprejme morebitne upravne akte, potrebne za uporabo spremenjenih pravnih določb za skupni projekt.
5. Sprejme se kakršen koli upravni akt iz odstavka 4 in o tem se uradno obvesti pobudnik, zlasti če je pobudnik javni ali zasebni organ, odgovoren za začetek ali za začetek in izvajanje skupnega projekta, v skladu z nacionalno zakonodajo, ki se uporablja za take upravne akte.
6. Ko so glede nekega skupnega projekta sprejeti vsi upravni akti, čezmejna koordinacijska točka države članice prevzemnice obvesti čezmejno koordinacijsko točko države članice prenosnice in koordinacijsko točko na ravni Unije.
7. Čezmejna koordinacijska točka države članice prenosnice po potrebi obvesti pristojne organe prevzemnike.

Člen 20

Spremljanje zavez in izjav

1. Na podlagi upravnih aktov iz člena 18(1) in člena 19(4) se država članica prevzemnica in država članica prenosnica odločita, ali bosta spremljanje izvajanja zaveze ali nacionalne zakonodaje, spremenjene na podlagi izjave, poverili organom države članice prenosnice, zlasti ker imajo ti izkušnje s prenesenimi pravnimi določbami, ali organom države članice prevzemnice.
2. Če se spremljanje izvajanja prenesenih pravnih določb poveri organom države članice prenosnice, se država članica prevzemnica v dogovoru z državo članico prenosnico odloči, ali bodo organi države članice prenosnice ukrepali glede naslovnikov nalog spremljanja v imenu in za račun organov države članice prevzemnice ali za njen račun, vendar v svojem imenu.

POGLAVJE IV

Pravno varstvo pred uporabo in spremljanjem zavez in izjav

Člen 21

Pravno varstvo pred uporabo zaveze ali izjave

1. Oseba s prebivališčem na ozemlju, ki ga pokriva zaveza ali izjava, ali oseba, ki nima prebivališča na navedenem ozemlju, vendar uporablja storitev v splošnem gospodarskem interesu, ki se opravlja na navedenem ozemlju (v nadaljnjem besedilu: oseba s prebivališčem v čezmejni regiji), ki meni, da ji je bila storjena krivica z dejanji ali opustitvami zaradi uporabe pravne določbe države članice prenosnice na podlagi zaveze ali izjave, ima pravico do pravnih sredstev na sodiščih države članice prevzemnice.
2. Vendar pa so za pravna sredstva zoper upravne akte, sprejete na podlagi člena 18(3) in člena 19(5), pristojna izključno sodišča v državi članici, katere organi so izdali upravni akt.
3. Nobena določba v tej uredbi ne prikrajša oseb do uresničevanja nacionalnih ustavnih pravic do pritožbe zoper organe podpisnike zaveze glede:
 - (a) upravnih odločitev v zvezi z dejavnostmi, ki se izvajajo na podlagi zaveze;
 - (b) dostopa do storitev v svojem jeziku in
 - (c) dostopa do informacij.

V teh primerih so pristojna sodišča tiste države članice, katere ustava dovoljuje pravico do pritožbe.

Člen 22

Pravno varstvo pred spremljanjem zaveze ali izjav

1. Če pristojni organ prenosnik privoli, da bo spremljal uporabo pravnih določb države članice prenosnice na zadevnem območju, in lahko v lastnem imenu ukrepa glede oseb s prebivališčem v čezmejni regiji države članice prevzemnice, so za pravna sredstva zoper dejanje ali opustitev navedenega organa pristojna sodišča države članice, v kateri navedene osebe zakonito prebivajo.

2. Če pristojni organ prenosnik privoli, da bo spremljal uporabo pravnih določb države članice prevzemnice na ozemlju države članice prevzemnice, vendar ne more v lastnem imenu ukrepati glede oseb s prebivališčem v čezmejni regiji, so za pravna sredstva zoper dejanje ali opustitev navedenega organa pristojna samo sodišča države članice prevzemnice, tudi za osebe, ki zakonito prebivajo v državi članici prenosnici.

POGLAVJE V

Končne določbe

Člen 23

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga Odbor za usklajevanje evropskih strukturnih in investicijskih skladov, ustanovljen s členom 108(1) Uredbe (EU) št. [nova uredba o skupnih določbah]. Navedeni odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 4 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 24

Izvedbene določbe v državah članicah

1. Države članice sprejmejo ustrezne določbe, ki zagotavljajo učinkovito uporabo te uredbe.
2. Do datuma začetka uporabe te uredbe države članice ustrezno obvestijo Komisijo o vseh določbah, sprejetih na podlagi odstavka 1.
3. Komisija javno objavi informacije, prejete od držav članic.

Člen 25

Poročanje

Do dd. mm. llll [tj. do 1. dne meseca po začetku veljavnosti te uredbe + pet let; izpolni Urad za publikacije] Komisija Evropskemu parlamentu, Svetu in Odboru regij predloži poročilo o uporabi te uredbe z oceno njene učinkovitosti, uspešnosti, pomena, evropske dodane vrednosti in možnosti poenostavitve na podlagi kazalnikov.

Člen 26

Začetek veljavnosti in uporaba

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od [1. dne meseca po začetku veljavnosti te uredbe + eno leto; izpolni Urad za publikacije].

Toda člen 24 se uporablja od [1. dne meseca po začetku veljavnosti te uredbe; izpolni Urad za publikacije].

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.
V Strasbourgu,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik